

Fogok neki mesélni egyet. Mindent megtartok, amit szerettem benned, olyan leszel, mint amilyen lehetnél...” Őrzi a szeretett férfi legjobb, talán sosem volt énjét. Őrzi azt, amilyen lehetett volna, s amilyen még mindig lehetne. Az emberségnek, a fiatalságnak, a barátságnak, a szerelemnek ez a varázshatalma szükségeltetik az idő meghódításához. Hogy előcsalja az emberből legszebb lehetőségeit, hogy ne csak a valót lássa, hanem a várható, s ha szépnek látja, szebbnek a valóságosnál, azzal a szebbet, a többet váltsa ki belőle. Tágabb értelemben: erről szólnak Marosi Gyula írásai. Tétova, csetlő-botló ifjaiban ott csírázik a jövő. S hogy megérjen és valóssággá növekedjék, ahhoz nemcsak az ő belső kiteljesedésükre van szükség, hanem a bizalom és szeretet megszépítő bűvöletére is.

NAGY IMRE: TAMÁSI ÁRON